

Geen feestje zonder mij

Onze zoektocht naar Brenda

Marjo Searle-van Leeuwen

Inleiding

Graag geven we voorafgaand aan het verhaal een toelichting.

Ten eerste is alles wat er in dit boek staat beschreven uiteraard echt gebeurd. Het is het verhaal van de vermissing van Brenda Searle, opgeschreven door haar moeder Marjo.

Marjo heeft bij het schrijven van het boek gebruik gemaakt van de duizenden mailtjes die tijdens de zoektocht naar Brenda zijn gestuurd naar en door familie, vrienden, officiële instanties en noem maar op. Zij heeft de correspondentie van die tijd bewaard en uiteindelijk een klein aantal van die mailtjes geselecteerd om het verhaal van de vermissing te omlijsten. Ook zijn er teksten van de website AbFab geplaatst. AbFab was de werkgever van Brenda en dit bedrijf hield gedurende de vermissing een internetsite bij waarop de vorderingen van de zoektocht te lezen waren.

Het gaat in alle gevallen dus om de authentieke teksten en afbeeldingen, hoewel wij - waar nodig - wel de vrijheid hebben genomen om teksten in te korten. Veel mailtjes en updates zijn oorspronkelijk in het Engels of Spaans geschreven. We hebben ze naar het Nederlands vertaald.

Bij het vormgeven van het boek hebben we ervoor gekozen deze mailtjes en updates uit het grijze verleden een plaats te geven op de grijze pagina's, in feite als illustratie. Het doorlopende verhaal (op de witte bladzijden), is dus ook te lezen zonder de mailtjes.

In verband met privacy van de betrokkenen hebben we ervoor gekozen in dit boek alleen voornamen te gebruiken. In sommige

gevallen duiden we de betrokken personen om dezelfde reden alleen aan met hun functie.

Tenslotte is het goed om te beseffen dat het verhaal zich heeft afgespeeld in het jaar 2000. Wat betreft communicatiemogelijkheden zag de wereld er toen anders uit. Maar weinig mensen hadden een mobiele telefoon, het netwerkbereik was heel beperkt en werkte per land en het gebruik ervan was erg duur. Wilde je als reiziger vanuit het buitenland bellen, dan was je aangewezen op telefooncellen. Het internet bestond al wel, maar stond nog in de kinderschoenen, en was voor de meesten heel erg nieuw. Wel werd er al volop aan de toepassingen gewerkt, zeker in de communicatiebranche waarin Brenda werkzaam was. E-mailen kon, maar met moeite, en voor internetverbindingen was je in het buitenland voornamelijk aangewezen op internetcafés. Kortom, je stond destijds niet continu met iedereen in verbinding.

Dat lijkt heel anders dan nu, maar lang niet alle landen hebben de voorzieningen en mogelijkheden waarover wij beschikken. Het verhaal van Brenda heeft zich al even geleden afgespeeld, maar het kan nog steeds gebeuren. En het gebeurt.

Nog steeds is contact maken vanuit andere werelddelen niet vanzelfsprekend. Nog steeds moet de informatievoorziening bij een vermissing vanuit officiële instanties voldoen aan de (vaak oude) wetgeving en regels. Nog steeds ben je afhankelijk van de persoon die achter die computer zit.

En nog altijd brengt de vermissing van een dierbaar persoon ongelooft, wanhoop, hindernissen en ongelooflijk veel verdriet teweeg.

Marjo Searle (auteur)

Josina Intrabartolo (redacteur)

‘Mam!! Oh mama...MAM!!’

Oh, mijn God, Brenda, mijn lieve, sterke, onafhankelijke dochter. Ze roept me, Brenda heeft me nodig, ik kom eraan, ik kom! Ik ren naar je toe, zo hard ik kan.

Het is donker, een vreemd grijzig licht, maar ik ren en ren over een ruw pad, ik struikel, sta op en struikel weer, ren verder over dit witte, stenige, stoffige pad. Er staan heel vreemde bomen, of cactussen langs de kant, heel rechtop en met vreemd uitstekende armen. Kan niet schelen, ik moet haar vinden, al ben ik helemaal buiten adem en zo verschrikkelijk warm.

‘Mam!’

Zo heeft Brenda niet meer om me gegild sinds ze meer dan twintig jaar geleden als kleutertje uit school kwam en me niet direct zag tussen alle andere moeders. Brenda rende de verkeerde kant op en ik kon haar zo vlug niet inhalen met de wandelwagen waarin haar broertje John zat. Ze riep me in paniek, gilde. Toen we uiteindelijk weer verenigd waren, waren we allebei erg geschrokken. We spraken toen plechtig af: ‘Als je mama kwijt bent, niet rennen, stil blijven staan en heel hard roepen! Mama komt je altijd halen, hoe dan ook!’ En nu hoor ik haar weer gillen, maar kan haar zelf niet meer roepen. Verder, verder en dan zie ik haar. Daar is ze! Oh nee, wat doet ze? Ze valt! Haar lange blonde haren zwieren door de lucht, vlak voor me. Ik strek mijn armen uit, maar kan haar niet vangen.

Oh, Brenda, ik ben net te laat om je te redden. Maar ik heb het geprobeerd, ik deed zo mijn best, ik deed alles wat ik kon, wat had ik anders kunnen doen?

Ik word wakker op de overloop van ons huis in Bennekom, in het stikdonker, helemaal nat van transpiratie (dames zweten niet, werd me altijd geleerd). Nou, als dit soort dromen een symptoom zijn van de overgang, dan hoeft dat niet zo van mij.

Ik probeer mijn gedachten weer op een rijtje te krijgen. Hoe komt het dat ik van Brenda droom? Brenda is in Mexico, voor een korte vakantie waarin ze haar vriend opzoekt, die daar de laatste zes maanden als reisleader heeft gewerkt. Geoff heeft haar donderdag naar het vliegveld in Brussel gebracht. En ze is veilig in Cancun aangekomen, ze heeft het ons zoals altijd direct laten weten. >>>

En dit is niet eens een lange reis, zoals ze al zo vaak eerder deed: de hele wereld over met een rugzak en een minimaal budget.

Bovendien, hoe vaak heb ik al niet over Brenda gedroomd? Al voordat ze 27 jaar geleden geboren werd, fantaseerde ik overdag en droomde 's nachts van een blonde, blauwogige, lachende baby en hoe goed ik daarvoor zou zorgen. Bij Geoff en mij zou een baby veilig en geborgen zijn. En het eerste wat we deden toen ze geboren was? Geoff vroeg zich af of alle baby's zo paars en wit waren en of haar hoofdje wel weer goed zou komen? Ik vroeg me af waar hij over zeurde, dit was het allermooiste babytje in de hele wereld! En Brenda Susannah Margaret Searle deed haar grote blauwe ogen open en fronste naar ons: zijn dat nou mijn ouders? Ja, sorry, hier zul je het mee moeten doen. Het hemangioom op haar hoofdje - we noemden haar ons warmwaterkindje omdat het net een vuldopje was - trok weg en er groeiden prachtige blonde krullen voor. En ook de lach was er. Brenda was een groot succes bij alle familie en vrienden en dat is altijd zo gebleven.

Ik raap mezelf bijeen en ga terug naar bed, op deze 5e

From: Brennie
To: fam. searle
Subject: veilig in mechico
Date: Fri, 01 Sep 2000 17:41:59 CEST

Goeiedaaaaaaaaaaaaag

Ik had toch maar besloten meteen naar Isla Mujeres te gaan want het is hier zo'n dertig tot 35 graden en ik had mooi nog geen zin in sightseen. ik ga nu verder zonder hoofdletters want deze compu is een beetje irri natuurlijk wel logisch zo modern is het hier nog niet. ik zit hier in hotel las palmas op de guerrellos straat ofzo, bij hoge nood kunnen jullie me dus wel bereiken maar die mensen spreken alleen maar spaans en het is echt weer handen en voeten werk wel lache. was papa nog op tijd terug? nog ontzettend bedankt voor het wegbrengen erg relaxed. de reis is erg goed verlopen ik heb voornamelijk geslapen!! en een paar goeie films bekeken en natuurlijk vretie vretie gedaan. verder heb ik alles qua vervoer hier naar toe erg makkelijk kunnen vinden. met een soort busje naar de haven <puerto juarez en daar met de rapido boot voor een tientje kilo <<(35 peso)) naar het eiland. het is wel erg toeristisch en erg duur dat valt wel tegen erg verpest door de amerikanen. maar het is ook mooooooooooooooi, vette golven turquoise zee helder en witte stranden en ik heb net een verse kokosnoot gegeten!! ik blijf hier nu drie nachten en wil dan toch nog een paar dagen naar de ruines in Chichen itza dat is ongeveer 200 km van cancun en dan met een bus. het is hier verder ook wel veilig heb me nog niet bang gevoeld. word veel nagefloten, maar dat komt ook door mijn haar. dus ik maak me niet druk jullie dus ook niet he. ik probeer over een paar dagen nog te mailen maar reken er niet op want het zijn erg langzame compu's. Alles is goed. doe iedereen de groeten!!

Liefs,
oudstekindje